

dinge har ikke medført yderligere krav til domstolsprøvelsen af den administrative udvisningsbeslutning, end hvad der allerede følger af domstolens praksis efter EMRK artikel 8 og 13.

Efter lovforslaget vil den foreslåede domstolskontrol med Integrationsministeriets afgørelse om udvisning kunne medføre, at udvisningen ophæves, f.eks. fordi farevurderingen ikke findes tilstrækkeligt begrundet, eller – selv om farevurderingen findes begrundet – fordi udvisningen ikke i tilstrækkelig grad respekterer den pågældendes ret til et familieliv efter EMRK artikel 8. Den processuelle begrænsning, der ligger i, at udlændingens interesser vil blive varetaget gennem en særlig advokat, herunder gennem dennes adgang til sagens lukkede materiale og under lukkede retsmøder, er nødvendiggjort af den fortrolige karakter af PET's materiale. Det er Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning herved lever op til kravet efter EMRK artikel 8 og 13 om »en form for kontradiktorisk procedure, om nødvendigt gennem en særlig repræsentant, der er sikkerhedsgodkendt«, således som fastslået af EMD i den førnævnte praksis om udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed.

Det er på den baggrund Integrationsministeriets opfattelse, at forslaget om at indføre en ordning med styrket domstolsprøvelse af såvel justitsministerens vurdering af, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, som Integrationsministeriets afgørelse om udvisning vil være forenelig med EMRK artikel 8 og artikel 13 samt artikel 1 i 7. tillægsprotokol.

4.1.6. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser i relation til domstolsafgørelse af udsendelses-spørgsmål

4.1.6.1. EMRK

Efter EMRK artikel 3 må ingen underkastes tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Forbuddet er absolut og gælder også i sager om udlændinge, der udvises under henvisning til den nationale sikkerhed i udvisningsstaten og den internationale kamp mod terrorisme, jf. bl.a. EMD's dom i sagen Chahal mod Storbritannien. Det tillægges således ikke betydning, hvilke handlinger udlændingen har foretaget.

EMRK artikel 3 er i EMD's praksis tillagt ekterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænkede, hvis staten gennemfører en udsendelse, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at

blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

På samme måde som artikel 3 er også artikel 1 i 6. tillægsprotokol om afskaffelse af dødsstraf i fredstid blevet tillagt ekterritorial virkning. Det betyder, at Danmark, der har tiltrådt 6. tillægsprotokol, vil kunne ifalde ansvar, hvis en person udsendes til en stat, hvor den pågældende allerede er idømt dødsstraf eller risikerer at blive idømt dødsstraf.

Som omtalt i afsnit 4.1. ovenfor foreslås det, at det fremover skal være domstolene – i stedet for Flygtningegævnnet – som i sager vedrørende udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, skal træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, eller om dette ikke er muligt efter udlændingelovens § 31, der gennemfører refolementsforbuddet i EMRK artikel 3 og artikel 1 i 6. tillægsprotokol. EMRK er ikke til hinder for, at sådanne afgørelser, der hidtil er truffet af Flygtningegævnet, fremover træffes af domstolene efter en høring af Flygtningegævnet om den konkrete sag. EMRK stiller således ikke krav om, at sådanne afgørelser skal træffes af en administrativ myndighed eller lignende i første instans. På den baggrund er det Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning vedrørende domstolenes afgørelse af, om den udviste udlænding kan udsendes, er i overensstemmelse med EMRK.

4.1.6.2. Flygtningekonventionen

Efter artikel 32 i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 må de kontraherende stater ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed udpegede personer.

Som omtalt i afsnit 4.1. ovenfor foreslås det, at en afgørelse truffet af Integrationsministeriet om udvisning grundet hensyn til statens sikkerhed vil blive indbragt for domstolene til prøvelse, og at en sådan indbringelse har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, når udlændingen opholder sig her i landet. I forhold til en udlænding, der hidtil har haft opholdstilladelse som flygtning, og som opholder sig her i lan-